

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3334/2563

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานีโจทก์ นางสาว ธ. โดยนาง ณ. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วม นาย ป.จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78,
ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยพลักตัวโจทก์ร่วมนอนลงแล้วดึงกางเกงของโจทก์ร่วมออกก็เพื่อจะกระทำชำเราโจทก์ร่วมเท่านั้น จะถือว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมด้วยไม่ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277, 279, 285 นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1262/2559 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณานางสาว ธ. ผู้เสียหาย โดยนาง ณ. มารดาผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ก่อนเริ่มสืบพยานโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 279 วรรคแรก (เดิม) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 285 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 10 ปี 8 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 6 ปี 12 เดือน 40 วัน นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1262/2559 หมายเลขแดงที่ 254/2560 ของศาลชั้นต้น กับให้จำเลยชำระเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 21 มิถุนายน 2559) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ข้อหาอื่นในยกค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เบื้องต้นว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมและนางสาว บ. อายุ 14 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมพักอาศัยอยู่กับตาและยายเพราะมารดาไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดและต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความยืนยันถึงเหตุการณ์ที่จำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมอย่างละเอียด สอดคล้องกับที่เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวนต่อหน้าเจ้าหน้าที่สภวิชาชีพและผู้ปกครองของโจทก์ร่วม ทั้งในชั้นที่มารดาของนางสาว บ. พาไปร้องทุกข์ที่โรงเรียนโจทก์ร่วมยังได้เขียนบรรยายรายละเอียดของเหตุการณ์

ด้วยตนเอง นอกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วมยังมีนางสาว บ. ซึ่งเป็นพยานแวดล้อมที่ร่วมเดินทางไปพบจำเลยกับโจทก์ร่วมในวันเกิดเหตุและรออยู่จนกระทั่งโจทก์ร่วมกลับลงมาจากห้องที่เกิดเหตุมาเบิกความสนับสนุนคำเบิกความของโจทก์ร่วมด้วย ประกอบกับจำเลยเป็นครูของโจทก์ร่วมและนางสาว บ. ซึ่งโดยปกติย่อมเป็นที่เคารพของนักเรียนเพราะเป็นผู้มีหน้าที่ให้การศึกษาอบรมแก่นักเรียน อีกทั้งหลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมและนางสาว บ. ก็ไม่กล้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ใครฟังเพราะเป็นเรื่องที่ทำให้โจทก์ร่วมและนางสาว บ. เสียหาย และถ้าพิจารณารายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงจะเห็นว่า เหตุที่นางสาว บ. ยอมเล่าเรื่องที่ถูkJจำเลยกระทำอนาจารให้มารดาฟัง เพราะนางสาว บ. รู้สึกไม่สบายใจจนต้องขอให้มารดาย้ายนางสาว บ. ไปเรียนที่โรงเรียนอื่น มารดาจึงสอบถามถึงเหตุผล นำไปสู่การแจ้งแก่ทางโรงเรียนและการสืบหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นของนาง ภ. จนในที่สุดจึงทราบว่าโจทก์ร่วมและนางสาว บ. ถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศ พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการคลี่คลายและเปิดเผยถึงการกระทำความผิดของจำเลยอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ปรากฏเหตุที่โจทก์ร่วมและนางสาว บ. จะสร้างเรื่องขึ้นมากลั่นแกล้งจำเลย คำเบิกความของโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ และเมื่อผลการตรวจร่างกายของโจทก์ร่วมพบรอยฉีกขาดของเยื่อพรหมจารีเดิมซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้ว่าโจทก์ร่วมเคยผ่านการร่วมประเวณีมาแล้ว ก็ยิ่งทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ที่จำเลยฎีกาอ้างทำนองว่า จำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองกับนาย พ. ครูที่โรงเรียนเดียวกัน นาย พ. จึงแนะนำให้โจทก์ร่วมและนางสาว บ. สร้างเรื่องขึ้นมาปรักปรำจำเลย นั้น เห็นว่า ในชั้นสอบสวนจำเลยให้การยืนยันต่อพนักงานสอบสวนว่า จำเลยไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ใดมาก่อน ข้ออ้างของจำเลยข้อนี้จึงขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ที่จำเลยฎีกาอ้างว่า โจทก์ร่วมไม่ได้เบิกความว่า จำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของโจทก์ร่วมจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานกระทำชำเรา นั้น เห็นว่า แม้โจทก์ร่วมจะเบิกความว่า จำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในร่างกายของโจทก์ร่วม แต่ตามคำให้การชั้นสอบสวนของโจทก์ร่วมและบันทึกที่โจทก์ร่วมเขียนบรรยายเหตุการณ์ด้วยตัวเอง โจทก์ร่วมให้การและเขียนระบุไว้ชัดเจนแล้วว่า จำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของโจทก์ร่วม โจทก์และโจทก์ร่วมจึงนำสืบครบองค์ประกอบความผิดฐานกระทำชำเราแล้ว ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยเป็นรายละเอียดปลีกย่อยและศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยไว้โดยชอบด้วยเหตุผลแล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ดังนี้ ข้ออ้างตามฎีกาของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วม พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากความสงสัยว่า จำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อย่างไรก็ตามการที่จำเลยผลักตัวโจทก์ร่วมนอนลงแล้วดึงกางเกงของโจทก์ร่วมออกก็เพื่อจะกระทำชำเราโจทก์ร่วมเท่านั้น จะถือว่าจำเลยกระทำอนาจารโจทก์ร่วมด้วยไม่ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคแรก (เดิม) อีกฐานหนึ่งจึงเป็นการไม่ชอบปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยไม่ได้ยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 อนึ่ง ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ใช้บังคับ โดยมาตรา

5 และมาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 และมาตรา 285 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายซึ่งใช้ขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 (เดิม) แต่ไม่มีความผิดตามมาตรา 279 วรรคแรก (เดิม) โดยให้ยกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมสำหรับความผิดฐานนี้ ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ทองธาร เหลืองเรืองรอง · พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · บุญทอง ปลื้มวรสวัสดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3334/2563>